

EEN KWESTIE MET DE VERZEKERING-MAATSCHAPPIJ „BOERHAAVE”.

In Maart l.l. werd een mijner patiënten ziek. De diagnose was „haematurie”. Daar de oorzaak mij onbekend bleef, werd patiënt op kosten van den Raad van Arbeid opgenomen in een ziekenhuis. Een uitgebreid onderzoek werd ingesteld, cystoscopie werd verricht, een X-foto gemaakt, cavia's ingespoten, enz. Dit onderzoek bracht ook de oorzaak niet aan het licht, en patiënt werd ontslagen met de diagnose haematurie (genezen), oorzaak onbekend. Tot in Augustus controleerde ik patiënt, steeds zonder gevolg. De „Boerhaave” weigerde nu de rekening van dokter (en apotheker) te betalen. Na eenig heen en weer geschrijf verscheen plotseling ten huize van den patiënt een controleerend geneesheer der maatschappij. Deze vroeg, waaraan patiënt geleden had, die daarop antwoordde, en zeer terecht, dat hij geleden had aan bloedwateren. Hoewel aan de maatschappij bekend was, dat de behandelende chirurg en ik, beiden, bereid waren, alle mogelijke inlichtingen te verstrekken, heeft de controleerende arts dit zeker niet noodig geoordeeld, en heeft hij volgens een brief van de „Boerhaave” zijn diagnose gesteld op „chronisch lijden”. Op grond van deze uitspraak blijft de „Boerhaave” weigeren betaling te doen.

Thans heb ik zelf aan de maatschappij geschreven, dat een uitspraak, die alleen gegrond is op „vragen”, voor mij van nul en geener waarde is, en dat ik dus de maatschappij verzoek, ten spoedigste haar verplichtingen na te komen. Bij niet nakomen dier verplichting heb ik gedreigd met publicatie in vakbladen. Dit alles laat de directie schijnbaar geheel koud; zij toch heeft aan mijn patiënt aangeraden te procederen.

Een dergelijke houding is m.i. zeer te laken. Te goeder trouw sluiten onze middenstanders een ziekteverzekering en als het op betalen aankomt, blijken zij gedupeerd te zijn. Moeten wij niet onze patiënten waarschuwen tegen dergelijke praktijken?

Zaandam, 13 October 1924.

C. BANNING.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz..

De besmettelijke-ziekten-wet.

Verschenen is de memorie van antwoord op het voorloopig verslag omtrent het wetsontwerp houdende voorzieningen tegen besmettelijke ziekten 1). De regeering wenscht geen woord te verspillen aan het verwijt, dat dit voorstel om tegemoet te komen aan gewetensbezwaren tegen vaccinatie te wijten zou zijn aan een zwichten van den minister voor dit drijven. Die opmerking was te minder op haar plaats, daar toch de minister ook bij andere materie van wetgeving er naar gestreefd heeft, gewetensbezwaren zoover mogelijk te ontzien. Dat de vaccinatie in beginsel ongeoorloofd zou zijn, kan de regeering niet toegeven; dit gevoelen wordt ook door de overgrootste meerderheid van het Nederlandsche volk, waaronder groote groepen, die de Heilige Schrift als hoogste gezag erkennen, niet gedeeld. Zij, die in ernst vrijstelling van verplicht schoolbezoek bepleiten ten behoeve van kinderen, wier ouders bezwaar er tegen hebben, dat zij voortdurend in nauwe aanraking komen met niet ingeënten, maken zich in meer dan één opzicht aan overdrijving schuldig. De vaccinatietoestand van ons volk is zóó, dat ieder dagelijks in aanraking komt met personen, die niet, niet meer of weinig immuun zijn tegen de pokken.

Overweging van de tegen het voorstel ingebrachte bezwaren en van de gemaakte opmerkingen heeft de regeering geleid tot een zoodanige wijziging, dat de plicht tot revaccinatie vastgesteld wordt, voor zooveel betreft onderwijzers en onderwijzeressen alsmede leerlingen boven het 11de jaar.

1) Zie dit *Tijdschrift* 1924, I, no. 11 en 12 en II, bldz. 579 en 710.